

[Hans Nielsen.]

1 000 Kr. aarlig i de første 3 Aar, men i saa Fald kan det dog neppe være Hensigten at optage en stor Debat her i Rigsdagen om, hvorvidt Virksomheden skal fortsætte eller ej. Jeg maa fortolke denné Sætning i § 8 saaledes, at det er i Tilfælde af, at Banken lider Tab af saadan Størrelse og Omfang, at man her i Rigsdagen formener, den skal og bør likvidere, at Virksomheden skal standse.

Dette er, hvad jeg ønsker at sige angaaende selve Bankvirksomheden. Tilbage har jeg en Bemærkning om det Reglement, som findes i § 6 under 1., 2. og 3., og som forekommer mig at være af en noget for skrap Karakter. Der er dér Tale om, at naar Panteobligationerne ikke bliver betalt til Forfaldstiden, og Laantagerne ikke opfylder deres kontraktmæssige Forpligtelser, kan man gøre Udlæg 14 Dage efter i det pantsatte Fartøj og lade det bortsælge ved offentlig Auktion uden forudgaaende Forligsmægling, Rettergang og Dom. Det forekommer mig at være en noget streng Fremgangsmaade, og jeg vil spørge den højtærede Minister, om han ikke kan moderere den lidt. I den norske Fiskeribanklov hedder det i § 45: Er der for forfaldet Laan stillet Pant i Fartøj eller fast Ejendom, har Banken Adgang til efter 6 Ugers Varsel i „Norsk Kundgørelsestidning“ o. s. v. at stille Fartøjet til Tvangsauktion. Det vil altsaa sige, at i Norge giver man 6 Ugers Frist for en Mand til at skaffe Beløbet til Veje, før man sælger hans Fartøj, medens man her har foreslaaet 14 Dage. Nu er jeg jo paa det rene med, at en saadan Bestemmelse ikke altid bliver haandhævet rigoristisk, glædeligvis, men naar den staar i Regulativer o. s. v., kan det jo ske, og burde maaske ske, og derfor vil jeg henstille til Ministeren, om han ikke kan gaa med til at moderere denne Bestemmelse noget.

Jeg vil saa udtale min Glæde over, at dette Lovforslag er lagt paa Tingets Bord, og haabe, det maa lykkes at gennemføre det i denne Samling. Det er jo blevet modtaget med Velvillie fra alle Sider ude i Landet, og jeg vil gerne til Slut citere et Par Ord, som den kendte Jyde Jens Damsgaard for nogle Dage siden har skrevet i „Aalborg Amtstidende“:

„Fiskeriets Kreditforhold er et af de vigtigste Spørgsmaal, der staar for os, og jeg vil oprigtigt ønske, at Fiskeriministeren maa have en heldig Haand her. Heraf vil i høj Grad det store Fremstød for Storfiskeriet være afhængigt. Det maa ikke glemmes.“

Disse Ord af Jens Damsgaard er saa gode, at jeg ganske kan slutte mig til dem og anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Vanggaard: Det er jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udviklede, at Fiskeriet her i Landet i de senere Aartier har gennemgaaet en stor og glædelig Udvikling, og vi maa ikke glemme, at denne Udvikling først og fremmest skyldes Fiskernes egen Dygtiggørelse, Optagen af nye Metoder og Lyst og Mod til at arbejde ud over de Linier, hvorefter de i fordums Tid har arbejdet. Men naar der er naaet saa meget, som der er, er det givet, at Statens Støtte — jeg tænker særlig paa Statens Laanelove — har haft en meget væsentlig Andel i det store Fremskridt, og der har været det glædelige derved, at der, om jeg saa maa sige, ikke har været nogen Politik i denne Lovgivning; alle Partier har vist Beredvillighed til ved de forskellige Lejligheder at yde Fiskeriet Støtte. Og saaledes tror jeg ogsaa det vil være fremdeles.

Naar jeg nu vil fremkomme med nogle kritiske Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag, nærmest i Retning af, at det bør underkastes en dyberegaaende Undersøgelse, maa det derfor ikke tages som nogen Uvillie mod Statens Støtte i Almindelighed og heller ikke mod en Forøgelse af Statens Støtte; det drejer sig her kun om Formerne, men dem kan der jo ogsaa ved denne Lejlighed være Anledning til at se noget nærmere paa.

Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag kan man sige vil betyde en Simplificering af Laanevirksomheden og Administrationen. Dette er der naturligvis en god Side ved, men der er ogsaa andre Sider, som det vilde være urimeligt ikke at beskæftige sig med ved denne Lejlighed. Rigsdagen har hidtil vedtaget de forskellige Laanelove, og ved hver Fornyeelse har der været Anledning til at beskæftige sig med Enkelt-heder og se nærmere paa, hvad Fiskeriet havde Brug for paa det ene og det andet Omraade, hvorpaa man bevilgede de fornødne Beløb til Fremme af en god Udvikling. Denne Linie staar vi nu overfor at skulle forlade, naar det foreliggende Lovforslag vedtages, idet hele Virksomheden nu gaar over til en Kreditinstitution, der staar i noget fjernere Forbindelse med Administrationen og endnu fjernere Forbindelse med Lovgivningsmagten. Tidligere har vi altsaa kunnet overveje i hvert enkelt Tilfælde, men nu overlades det til den foreslaaede Kreditinstitution at skønne over, hvornaar og hvordan der skal gives Penge ud, selv om der jo nok gives nogle Direktiver i Lov-